

استرالیایی ها نگران دوران بازنشستگی نیستند

استرالیایی ها نباید خیلی نگران آینده و ذخیره بازنشستگی خود باشند، چراکه اغلب بازنشستگان استرالیا سطح زندگی بالاتری نسبت به زمانی دارند که مشغول به کار بودند. گزارش موسسه «گراتان» نشان می‌دهد، هشداری که در مورد احتمال فشار اقتصادی در دوران بازنشستگی صادر می‌شود غیر ضروری است و خواستار تغییر سیاست‌های مربوط به پرداخت اجباری ذخیره بازنشستگی شده است. کاهش موجودی ذخیره بازنشستگی ایده‌ای آشنا برای استرالیایی‌ها نیست. اما گزارش این موسسه نشان می‌دهد، پرداخت ذخیره بازنشستگی کمتر توسط استرالیایی‌ها، آینده آن‌ها را به‌طور منفی تحت‌تاثیر قرار نخواهد داد. این گزارش خواستار لغو برنامه‌ریزی‌های به‌عمل آمده برای افزایش میزان پرداختی کارگران از ۹/۵ درصد به ۱۲/۵ درصد تا سال ۲۰۲۵ است.

«جان دیلی»، مدیر موسسه گراتان می‌گوید: «افزایش ذخیره بازنشستگی به این معنی خواهد بود که استرالیایی‌ها از راه‌های دیگر متضرر خواهند شد.» او می‌گوید: «افزایش ضمانت حق ذخیره بازنشستگی، بدون هزینه نخواهد بود. اگر این کار را انجام دهیم آن‌وقت حقوق‌ها کمتر افزایش پیدا می‌کند و وقتی حقوق‌ها کمتر افزایش پیدا کند، مستمری بازنشستگی نیز کمتر افزایش پیدا می‌کند.»

طبق این گزارش، اکثر افراد شاغل امروز می‌توانند انتظار داشته باشند که درآمد دوران بازنشستگی آن‌ها حداقل ۹۱ درصد حقوقشان قبل از بازنشستگی باشد که این بسیار بالاتر از معیار کشورهای هم‌کاری و توسعه اقتصادی است که ۷۰ درصد است. دیلی می‌گوید: «وقتی دست‌مزدها و مستمری بازنشستگی افزایش پیدا نمی‌کند، چر پرداختی ذخیره بازنشستگی باید افزایش پیدا کند.» او ادامه می‌دهد: «سالمندان استرالیایی وقتی بازنشسته می‌شوند پول بسیار کمتری خرج می‌کنند و عملاً به‌تمام‌پولی که در طول زندگی خود در صندوق ذخیره بازنشستگی پس‌انداز کرده‌اند، نیاز ندارند.»

به گفته‌او، معمولاً چیزی که شاهدش هستیم این است که پولی که افراد هنگام بازنشستگی خرج می‌کنند ثابت می‌ماند و همین‌طور که در طول بازنشستگی سنشان افزایش پیدا می‌کند هزینه‌های آن‌ها کمتر و کمتر می‌شود و کاهشی ۱۵ درصدی پیدا می‌کند. اما این گزارش تایید می‌کند که برخی افراد اندوخته لازم برای دوران بازنشستگی ندارند. این گزارش می‌گوید، برای مثال، اگر یک زن در سیدنی یا ملبورن مستاجر باشد، احتمالاً اندوخته لازم برای داشتن یک زندگی راحت را نخواهد داشت. کارشناسان معتقدند، شمار افرادی که در وضعیت مشابهی خواهند داشت در آینده افزایش خواهد یافت، چراکه مالکیت مسکن افراد بالای ۶۵ سال که در حال حاضر حدود ۷۶ درصد است تا سال ۵۶، ۲۰۵۷ درصد کاهش خواهد یافت.

در سال ۲۰۱۶، اگر یک مرد که حدود ۶۰ سال داشت، می‌خواست بازنشسته شود، حدود ۲۷۰ هزار دلار در صندوق ذخیره بازنشستگی‌اش موجودی داشت. در حالی که این میزان برای زنان حدود ۱۵۰ هزار دلار بود. در مقابل، برخی کارشناسان با توجه به اینکه جمعیت استرالیا در حال پیرشدن است، عدم افزایش پرداختی‌های ذخیره بازنشستگی را یک اشتباه می‌دانند. مدیر موسسه گراتان می‌گوید: «پیش‌بینی اینکه در آینده وضعیت به چه شکل خواهد بود، کار سختی است، به‌ویژه با توجه به هزینه‌های درمانی و مراقبت از سالمندان. در حال حاضر دولت بیشتر این هزینه‌ها را پوشش می‌دهد، ولی در آینده، با توجه به پیرشدن جمعیت، ممکن است دولت‌ها تصمیم‌گیرند این هزینه‌ها را به مردم محول کنند و مردم مجبور شوند این هزینه‌ها را پرداخت کنند.» موسسه گراتان همچنین توصیه کرده، سن بازنشستگی به ۷۰ سال افزایش پیدا کند، چراکه استرالیایی‌ها سالم‌تر از همیشه هستند و می‌توانند برای مدت طولانی‌تری کار کنند.»

کار در پرتغال ۲۰۱۸-۲۰۰۸: از بحران تا بهبودی

کتاب «کار در پرتغال از بحران تا بهبودی» که اخیراً از سوی انتشارات سازمان جهانی کار منتشر شده است، وضعیت اقتصادی و بازار کار کشور پرتغال را از سال ۲۰۰۸، همچنین چشم‌اندازهای آینده آن را بررسی می‌کند. گزارشات منتشر شده در این کتاب به منظور بررسی چشم‌اندازهای آینده این کشور تهیه شده است. یافته‌ها و توصیه‌های این کتاب با توجه به پیشرفت‌های اخیر در پرتغال و اتحادیه اروپا تا پایان سال ۲۰۱۷ و در رابطه با عبور این کشور از یک بحران کاری بزرگ و نحوه مدیریت مدیران تأمین اجتماعی و دولتی در چنین شرایطی است. شما می‌توانید این کتاب را از سایت سازمان جهانی کار تهیه کنید.

تجربه دیگر کشورها

۸ | تکنیو

• عماد عزتی •

• مترجم •

با توجه به توسعه فناوری‌های نوین، همچنین تغییر سیاست‌های اشتغال‌زایی در بسیاری از کشورها برخی کارشناسان بازارکار بر این باورند که قراردادهای صفر ساعت به‌جای اینکه برای کارگران مفید باشد، می‌تواند مشکلات عمده‌تری برای آن‌ها ایجاد کند.

در این زمینه کارشناسان تأکید دارند، مسئولان در بسیاری از کشورها با استناد به سیاست‌های اقتصاد آزاد به‌دنبال ایجاد قوانینی یکسان در بخش‌های مختلف کارگری هستند که این روند می‌تواند زندگی نیمی از کارگران را متلاشی کرده و به نیم دیگر خدمت کند.

به گفته گروهی از این کارشناسان، اقتصاد آزاد امروز بهانه‌ای شده برای برخی مسئولان و سیاست‌گذاران بازار کار که بتوانند با سوء استفاده از جایگاه نیروی کار در مبارزه با اقتصاد سرمایه‌داری برنامه‌ریزی کنند. به‌عنوان مثال، سیاست‌مداران احزاب چپ و ضداستعماری می‌گویند: «افزایش کارهای پاره‌وقت نشانه این است که قوانین کاری در دنیای امروز انگار به عقب برگشته که دولت‌مردان برای استانداردسازی مجدد آن‌ها اقدام کنند.» «جان مک دونالد»، سخنگوی حزب کارگر در این زمینه می‌گوید: «ورود اصطلاح قراردادهای صفر ساعت در اقتصادهای بزرگ و به‌قول معروف اقتصاد آزاد امروزی در واقع به‌جای اینکه بتواند زمینه استحکام و امنیت شغلی را برای کارگران ایجاد کند به‌نوعی به آشفته‌گی و ناامنی در این زمینه دامن زده که می‌توان درباره این روند بگویم دوباره به سال ۱۹۳۰ عقب‌گرد کرده‌ایم.»

این در حالی است که «لونیچی دی مایو»، رهبر جنبش پنج‌ستاره حاکم ایتالیا در این زمینه می‌گوید: «تعبیر امروزی

قراردادهای صفر ساعت در زندگی رانندگان «اوبر» کاملاً مشهود است و می‌توان از آن‌ها به‌عنوان یک نسل رهاسده یاد کرد.»

■ موضوع از چه قرار است؟

امروز شواهدی از نگرانی و اعتراض‌های پراکنده در کشورهای بریتانیا و ایتالیا دیده می‌شود که رانندگان فعال در بخش تاکسی‌های اینترنتی مثل «اوبر» با اشاره به عدم اطمینان از آینده حرفه‌ای خود در این زمینه، از مسئولان می‌خواهند برای آینده حرفه‌ای آن‌ها و تغییر قوانین موجود اقدام کنند. در این تجمع‌های اعتراضی عنوان شده سیاستمدارانی که به‌دنبال ایجاد قراردادهای یکسان کارگری در بخش‌های مختلف هستند به‌نوعی نیمی از کارگران را نادیده گرفته و آینده حرفه‌ای آن‌ها را از بین خواهند برد، چون رابطه منطقی و صحیح فعلی میان کارگر و کارفرما به حداقل خود رسیده و در واقع نادیده گرفته شده است.» در این زمینه نباید فراموش کنیم فعالیت شرکت‌هایی که امروز از آن‌ها به‌عنوان شرکت‌های سازگار با محیط‌زیست یا ایجادشده در بستر فناوری‌های نوین یاد می‌شود مثل اوبر و... مستقیم عرضه‌کننده و متقاضی را به یکدیگر متصل می‌کند، در حالی که در این میان کارفرما کمترین مسئولیت و ارتباط را در این فرایند خواهد داشت. در ابتدای راه اگرچه این شرکت‌ها به‌عنوان یکی از دستاوردهای اقتصاد آزاد مطرح شده‌اند، چون کارگران براساس تمایل شخصی و وقت‌روانه خودشان فعالیت و کسب درآمد می‌کنند، اما نباید فراموش کنیم اصولاً شرکت‌های

یادشده، این گروه را به‌عنوان کارمند خود نمی‌شناسند و اصولاً مزایایی برای آن‌ها در نظر نمی‌گیرند. این در حالی است که قراردادهای مشهور به صفر ساعت هیچ تعهدی

برای کارفرمایان و تأمین‌یا ارائه خدماتی به کارمندان ایجاد نمی‌کند و کارگران در واقع در شرایطی کاملاً یک‌طرفه به کار خود ادامه خواهند داد و جالب توجه این است که بسیاری از کارفرمایان با در نظر گرفتن منافع اقتصادی این گونه قرارداده‌ها به‌نوعی با ایجاد لای‌های گسترده و قدرتمند از دولت می‌خواهند که از این نوع فعالیت‌ها حمایت کرده و آن را راه‌حلی منطقی برای بهبود شرایط اقتصادی در کشورها مطرح کنند.

■ تیغ دولبه‌ای که در دست داریم؟

به هر حال موضوع حمایت از مشاغل، همچنین اطمینان از آینده شغلی، یکی از دغدغه‌های اصلی کارگران در سراسر

جهان است و معمولاً انجمن‌ها و تشکل‌های کارگری در این زمینه تلاش می‌کنند با استفاده از قوانین و امتیازات مشخص بتوانند این نگرانی را از زندگی کارگران دور کنند، این در حالی است که برخی کارشناسان بر این باورند که این تیغ دولبه در دست انجمن‌هاست که می‌تواند مشکلات بیشتری را به جامعه کارگری تحمیل کند. در این زمینه مطرح می‌شود، اگر به‌دنبال این نکته باشیم که قراردادهای صفر ساعت را از میان برداشته و قوانین را به‌گونه‌ای بازتعریف کنیم که کارفرمایان ملزم به رعایت حقوق کارگران باشند به‌عنوان مثال، مرخصی، مرخصی زایمان، بیمه و... سایر خدمات‌مرسوم را برای کارمندان خود در نظر داشته باشند بدون تردید افزایش

هزینه‌های کارفرمایان می‌تواند منجر به کاهش تعداد نفرات کار در مجموعه‌های خدماتی یا تولیدی شود. به گفته برخی تحلیلگران بازار کار، بهترین تعبیر این است که سیاستمداران از خود بی‌پرسند کارگران واقعاً چه کسانی هستند و چطور باید در عصر حاضر از آن‌ها حمایت کنیم؟ بدون تردید نمی‌توان قوانین یکسانی را برای همه در نظر داشته باشیم، چون عمده‌ت شرایطی یکسانی برای کارفرمایان نخواهیم داشت که از آن‌ها انتظار داشته باشیم در هر شرایط اقتصادی و سیاسی یکسان برای کارمندان خود تسهیلات فراهم کنند. در این زمینه بد نیست بدانیم دو تحقیق مجزا صورت گرفته که یکی مربوط به ایتالیا و دیگری در بازار کار انگلستان بوده است، که نام آن اقتصاد مضار یاد شده است. در این تحقیقات دو گروه تقریباً مساوی از افرادی که عموماً با شرایط کار خودشان مشکلی نداشتند و گروه دیگری که به‌دنبال یک رابطه پایدار با کارفرما بودند را مورد بررسی قرار داده‌اند.

سازمان تأمین اجتماعی ایتالیا در باره این تحقیقات، گزارشی منتشر کرده: ۲۷۶۴ نفر در تحقیقات یادشده مورد بررسی قرار گرفتند که در ۵۰ شرکت مختلف با شیوه کاری متفاوت و قراردادهای متنوع مشغول به کار بوده‌اند. پس از انجام تحقیقات مشخص شد حدود نیمی از افراد با شرایط موجود کارشان مشکلی نداشته‌اند و ۳۰ درصد هم تأکید داشتند که اگر شرایط کاری باثبات‌تری را تجربه کنند بهتر می‌توانند برای آینده برنامه‌ریزی کنند و ۲۰ درصد باقی مانده تأکید داشتند تنها با قراردادهای سنتی حاضر به کار هستند. از سوی دیگر، وقتی به نتایج تحقیق انجام‌شده در بخش دیگری که دارای قراردادهای سنتی است، می‌رویم در خواهیم یافت نظرات متفاوت است، چون اصولاً این بخش از کارمندان ترجیح می‌دهند با قراردادهای سنتی و قراردادهای ساعتی سرکارشان حاضر شوند. در این بخش نزدیک به ۵۰ درصد

از پاسخ‌دهی در حالی که می‌کنند و ت به ساعات کار نام‌های اس تحقیقات نفری انجا نمونه در یخ خوداشتغا در هفته به از ۴۰ ساعت نکته جالب است که باز در این تحققی از شرکت قراردادهای از همین رو آزادی بیشت داشته باشند ساعاتی مش

■ چالشی

پس از مش کارشناسان قانون مش برای همه، گرفته شود

• شیدار

• متر •

دولت آلمان با توجه به بدتر طی پنج سال گذشته طرح را مطرح کرده است. بانک مرکزی اتحادیه اروپا از روند رشد اقتصادی کشور منتشر کرده خبر از کاهش این نهاد مالی در گزارش «نوسان‌های اقتصادی صادرات تولیدکنندگان کنار افزایش دستمزد سرمایه‌گذاری و نزولی شدن هستند که می‌تواند بیکارز اقتصادی حداقل برای نین کند، تا جایی که احتمالاً دولت‌ها قطعاً در این دوره اف داشت.» به گفته گردآورندگان این کار نیست به این دلیل که آمریکا و چین نیز در این چون موضوع سرمایه‌گذار سهم تجاری در بازارهای سال جاری دستخوش تغییر کشورهای صنعتی اتحادیه قرار خواهند گرفت و احت اجتماعی از بیکاران یا حتی مطرح خواهد شد. این اظهارات و موارد مطرح

